

שמחה גולני ז"ל

בן גיטל - טובה ואפרים ז"ל

נולד: כ"ה כסלו ה'תרע"ה 13/12/1914
 עלה לארץ: ה'תרפ"ה 1924
 נפטר: י"ב באב ה'תשנ"ז 15/08/1997

עוד לא עברה אפילו שנה, מיום בו ליוונו אותך, עטרה, למנוחת עולמים, והנה כבר אנו טומנים פה את אישך, אהובך שמחה. זה שנפשו הייתה קשורה בנפשך באהבה גדולה יותר מ - 60 שנה.

בחנוכה לפני כ - 83 שנים נולד חברנו שמחה ז"ל בפולין. שמחה לא זכה בהרבה שמחה בימי ילדותו הקצרה, כי אימו נפטרה בהיותו ממש ילד קטן. אביו היה ציוני וגם חרדי, (שילוב שלא קיים בימינו). הוא עלה לארץ בניסיון לתור את הארץ ולאתר את האפשרות של חיים וקיום בה. לאחר זמן מה חזר לפולין, וכעבור עוד מספר שנים העלה עימו את בני משפחתו, ואת שמחה שהספיק עד אז ללמוד מעט בבי"ס פולני. בארץ סרב שמחה ללמוד ב"חדר" ובשאר המסגרות הכובלות של הדתיים. הוא הצטרף לתנועת "הנוער העובד", מה שהוביל אותו גם להמשיך וללמוד בביה"ס המקצועי ע"ש מקס פיין, את מקצועות המכונאות והמסגרות. באותם ימים הכשירה התנועה את הנערים לחיי עבודה ושיתוף קיבוציים, ושמחה העלם הנאה, בהיר הבלורית, שרצה לחסל כל סימן וזכר לגולה ולגלותיות, המיר את ליסובצקי, שם משפחת אביו, בשם העברי **גולני**. היה מעורה ופעיל במזכירות התנועה, שם גנשה אותו עטרה היפה שחורת התלתלים ז"ל.

הם מתאהבים ! אחרי תקופת הכשרה בעין חרוד ובכפר יונה מגיעים שניהם ל"גשר הישנה" שלנו. שניהם צעירים, חרוצים, יפים ושמחים. אהבי חברה, מקובלים ואהובים על החברה. הם אוהבים את גשר ונופיה ואת הירדן העובר - זורם בקרבתה. הם מוכנים להישאר שם לנצח, אך המצב הביטחוני מכתוב גם להם איך ואיפה יהיו. התינוקות והאימהות עוברים לשכון בבנייני הבטון הבטוחים יותר, שנבנו במהירות בדלהמיה - אשדות.

שמחה עובד כנהג משאית. ידיו הטובות מבוקשות ע"י חבריו המסגרים, שם הוא עסוק ביצירה, מהמכונות הגדולות לסחיטת מיץ, המיוצרות עבור בתי החרושת בארץ ובעולם, ועד יצירת כלים קטנים, עדינים ומדויקים לטיפולים בפה עבור רופא השיניים. כיוון שבשנים החן היה קשה לייבא כלים כאלה מחו"ל והם גם עלו כסף רב...

כשמגיעה מלחמת השחרור, ועוד לפני כן, משתתף שמחה איש ה"הגנה" כמקלען הנושא את מקלע הברן. בפעולה ע"י בית קשת הוא נפגע קלות וממשיך. אח"כ באשדות עם כתתו של גמליאל בעבור המ"כ הם יושבים למטה ב"זור" ע"י הירמוך ושומרים שהערבים שפלוו כבר לשער הגולן ומסדה, לא יפלו גם לאשדות, המכותרת כמעט מכל עבריה. בערך אחת לשבועיים נותנים ללוחמים חופשונת קצרה ושמחה ממהר לראות את יעל הקטנה ואורי הפעוט.

כשמסתיימת המלחמה מתחילים החיכוכים הפנימיים ומגיעים לשיאים, ששמחה ועטרה לא מוכנים להשלים עימם במיוחד לא בעניין חינוך הילדים. הם יוצאים. לאחר התנסות של כמה שנים בחיי כפר, הם נכנעים ללחץ הילדים המשתוקקים

לשוב לאשדות. הם חוזרים ונקלטים בלי בעיות בחיי העבודה, התרבות והחברה בקיבוץ. שמחה נבחר לוועדת המינויים ושוב הוא עובד ויוצר במסגרייה שלנו, עד שבת החרושת שלנו "אשד" מבקש ממנו להצטרף לצוות המכונאים שלו. שם, מצטיין שמחה, כרגיל, בעבודתו. חברת "ייכין", המנהלת את ביחח"ר, נותנת לו פרס, טיול זוגי עם עטרה בחו"ל על חשבונם.

כאשר כל אמצעי החייה לא מצליחים להחזיק בחיים את "אשד" והוא נסגר, עובר שמחה לעבוד יותר מ - 10 שנים כמכונאי במכון התערוכות ב"צמח". אח"כ הוא נענה לבקשת הקיבוץ לחזור ולקחת על עצמו את העבודה של ריכוז השיפוצים והבנייה. לאחר שנתיים הוא מבקש שיחליפו אותו, כי העבודה קשה ושוחקת מבחינה גופנית ונפשית... תשובת הקיבוץ: "אין מי שיחליף אותך!" כך הוא ממשיך לשאת בעול כ - 7 שנים, עד שמוצאים סוף-סוף חבר שיחליף אותו. כ - 10 שנים הוא עובד ותורם מניסיונו ב"לוג", שם הוא מקים מחסן חלקים אחד... ועוד אחד, ואח"כ גם "בית מלאכה" לתיקון המסועים.

והמשפחה גדלה ומתרחבת. הילדים מתחתנים ושמחה ועטרה שמחים עם כל נכד ונכדה, ואח"כ גם הנינות, שנולדים ונוספים לשבט היפה שהקימו. הזמן ממשיך להתקדם. חברים טובים ויקרים של שמחה ועטרה הולכים לעולמם והם מתעצבים על כך מאד. עיקר הפעילות והשמחה מתפתחת עכשיו בביתם, בקרב בני משפחתם, ובגינתם המטופחת, ממנה הם מחלקים לחבריהם פרחים ותאנים מתוקות.

בחורף השנה התמוטטה עטרה בורעותיו של שמחה, ולמרות מאמצי הרופאים - נפטרה. שמחה התקשה לעכל את הליכתה, את אהבתו הגדולה לעטרה שנעלמה, את הרגשת הבדידות המעיקה בין כתלי הבית שהתרוקן, ולמרות ביקורי הילדים והנכדים, פשוט הלך ודעך.

אמנם בדברי הפרידה מעטרה, הבטיח לה שלא ייתן לשכול להשתלט עליו ועל חקן המשפחתי שטיפחו ביחד כל השנים. עכשיו, אולי בפעם הראשונה בחייו, הפר שמחה את הבטחתו. תמיד ישענו כולנו שעל שמחה אפשר לסמוך ולבטוח, שיקיים כל מה שהבטיח. אלא, שהפעם לא הצליח. געגעויו לעטרה היו גדולים וחזקים ממנו, והוא מיהר להגיע ולהצטרף אליה, שם בשמים.

צר, כל-כך צר לנו, שמחה יקירנו.

ואולי...כך בקשת לחמוק מעולנו ומחיינו המיטלטלים בין האידיאלים שעליהם גדלת בעבר, לבין מצוקות הקיום של ההווה והעתיד הבלתי ברור.

מי ייתן ותמצא מנוחה שלמה, שלום ושלוה לצד נשמתה של עטרה אהובתך, המחכה לך.

לכם - יעל, אורי ורותי, עם כל הצאצאים, נותר רק לומר: שלמרות המכה הקשה שהוכיתם עם מותם של אמא ואבא בשנה הזו, הנחמה היחידה היא, אולי, שייסוריהם לא ארכו זמן רב. ואתם תמשיכו לפתח ולטפח את השבט שלכם שבט גולני.

באהבה והערכה רבה:
עמליה דיין בת-ארי

יום הקבורה: י"ד אב תשנ"ז